

Glas vpijočega v puščavi (primer prof. Sama Pahorja)

Vsa slovenska zamejska javnost je sledila procesu proti prof. Samu Pahorju, ki se je zaključil z obsodbo na pet mesecev zapora pogojno. Toda ne glede na izid sojenja in na vse mogoče manifestacije in izjave solidarnosti z obsojenim profesorjem, ne moremo mimo ugotovitve, da smo bili še enkrat priče osamljenemu primeru globoke narodne zavesti in poguma, kar je v naši zamejski stvarnosti izjema, ki potrjuje pravilo. Slovenci nismo namreč zmožni organizirati kake množične akcije, kakor npr. preplaviti vsak dan poštno urade s prošnjami ali tekočimi računi, napisanimi v slovenščini in podobno. Ko pa pravim množična akcija, mislim na več sto ljudi, ki bi skvarili živce marsikatere mu poštnemu funkcionarju.

Kje pa so ti ljudje? Pripravljeni so, udeležiti se katerekoli množične manifestacije, ko pa kdo predlaga kako stvarno pobudo, odgovore nanjo le redki posamezniki. To se je vedno dogajalo in se dogaja še danes. Preveč je Slovencev, ki imajo polne žepe in polne želodce in ki se jim ne zdi primerno, da bi žrtvovali del svojih interesov v korist slovenske narodnostne skupnosti. Raje se pokoravajo najhujšim italijanskim šovinistom, ali pa slepo sledijo navodilom vsedržavnih italijanskih političnih strank, katerim pripadajo. Odličen primer takega ravnanja so naši vrli slovenski socialisti, ki so na zadnjih parlamentarnih volitvah izvolili melonarja Camberja v italijanski parlament. Ali se zavedajo ti gospodje, da so prizadeli slovenski manjšini neizmerno škodo? Ali imajo v sebi še kanček vesti in narodnega ponosa? Zdi se mi, da s takim početjem ne bomo nikoli dosegli globalne zaščite.

Globalna zaščita: nanjo gledamo kot na nekakšno »obljubljeno deželo«, slovenski zamejski Kanaan. Mnogi, premnogi so prepričani, da bo zaščita rešila vse naše težave in stiske, da nas bo končno odrešila vseh skrbi. Če bo tudi v prihodnje prevladalo to mnenje, ne bo tu v nekaj desetletjih nobenega Slovenca več. Zaščita je le sredstvo, ki bi zgolj olajšalo razdalje na 2. strani ■

Nagradni natečaj SKK

Že nekaj let razpisuje Slovenski kulturni klub, ki deluje v okviru Slovenske prosvete, literarni in likovni natečaj za srednješolsko mladino. Letos je bil odziv na literarni natečaj posebno bogat, saj je prispelo 27 sestavkov, od katerih pa je komisija odbrala le literarne, 13 po številu, medtem ko je ostalo gradivo publicističnega značaja (o manjšinstvu, slovenstvu, gledališču, mladinskih problemih ipd.) sklenila pregledati in nagraditi na posebnem večeru v mesecu februarju. Za to se je odločila prvič, ker natečaja ni namenila za razmišljanja in esejčke, marveč za prozo, drugič pa seveda zaradi časovne stiske, saj je bil rok za oddajo dve uri pred razglasitvijo.

Med trinajstimi sestavki jih je nekaj nad polovico napisanih še dokaj spretno in s ščepcem originalnosti ali celo daru ter so vredni natisa. Izšli bodo v Rasti. Med temi je komisija odbrala tri črtice, s katerimi avtorji že prestopajo mejo med odlično šolsko nalogo in samosvojim ustvarjanjem.

Prvo nagrado, dar Hranilnice na Opčinah, je dobila **Katja Migliore**, drugo, dar Slovenske prosvete, **Vladica Vodopivec** (obe Klasični licej), tretjo **Maksimilijan Gulič** (Trgovski tehnični zavod Žiga Zois). Zaradi domiselnosti in spretno gradnje je prisodila še eno tretjo nagrado, dar Slovenskega kulturnega kluba, za zgodbo, ki jo je napisal **A-**

Ijoša Saksida (Znanstveni licej). Trije nagradjenci so si izbrali zahtevne motive ter jih razvili spretno, jezikovno neoporečno, s primereno psihološko poglobitvijo in v že kar literarni fakturi, tako da lahko izidejo kot samostojni sestavki v mesečniku Mladika. Četrti nagradjenec izide v Rasti ali Poti. Tudi ostali sestavki, ki jih komisija priporoča kot vredne natisa, izidejo v Rasti ali Poti. Napisali so jih: Mariza Viller (Vzgojiteljska šola), Neva Lupinc (Klasični licej), Smiljana Gruden (Klasični licej), Damjan Berdon (Trgovski zavod Žiga Zois), Ivana Brecelj (Klasični licej) ter pesmi Katje Volpi (Trgovski zavod Žiga Zois) in Matejke Starc (Učiteljske A. M. Slomšek).

Tudi občinstvo je imelo priliko poslušati branje vseh 13 sestavkov. Nekatere so brali avtorji sami, druge pa Manica Maver, Breda Susič in Mitja Ozbič. Občinstvo je prisodilo prva tri mesta Ivani Brecelj, Damjanu Berdonu in Vladici Vodopivec.

Na istem večeru so bile podeljene tudi nagrade LIKOVNEGA NATEČAJA za izdelke v raznih tehnikah. Posebno pozornost so vzbudili kiparski izdelki, njihov oblikovalec Rado Jagodic (Trgovski zavod — oddelek za geometre) je dobil zanje že ponudbo za odkup, ter seveda prvo nagrado (srebrn medaljon), prav tako prvo nagrado za slikarski medij pa je dobil Štefan Pahor. Drugo nadalje na 2. strani ■

Prof. Samo Pahor v SKK o svojih »dogodivščinah« na tržaški pošti.

Nagradni natečaj SKK

grado je dobil Matej Susič (oba Klasični licej), tretjo pa za svojo kompozicijo Fabrizio Polojaz (Univerza v Trstu). Tudi tu so nagrade podarili Hranilnica na Opčinah, Slovenska prosveta in SKK. Žirijo sta sestavljali umetnica Magda Tavčar in likovni kritik Magda Jevnikar. Tudi za likovne izdelke je podelila priznanja publika sama. Prvo nagrado sliki Ptica (Robert Mosetti, Učiteljšče), drugi dve pa Mateju in Tomažu Susiču (Klasični licej France Prešeren).

V žiriji za literarne sestavke sta bili mentorica mladinskega krožka Slovenskega kulturnega kluba prof. Lučka Susič ter publicistka in pisateljica prof. Zora Tavčar.

Večer so obogatili z glasbenimi vložki Martina Ozbič (flavta), Jordan Pisani (kitara) in Vesna Jagodic (klavir).

Zelo uspeli večer, s katerim je SKK počastil dan slovenske kulture, se bo nadaljeval s podeljevanjem priznanj za najboljše ocene in razpravice. Datum bo še objavljen.

Z. T.

Glas vpijočega v puščavi

voj manjšine na vseh področjih: gospodarskem, kulturnem, športnem, demografskem... Demografskem! Kako je ta pojem povezan z usodo našega naroda! Seveda v negativnem ključu. Slovencev nas je namreč vedno manj, otrok ni več, šole se praznijo. Manjšina, ki stremi po priznanju svojih pravic in po globalni zaščiti, bi se morala truditi, da bi postajala iz dneva v dan številnejša in močnejša. Toda Slovenci smo narod posebne vrste: raje poslušamo tako imenovane »napredne sile«, ki so pred leti podpirale zakon o splavu, razporoki itd. Če pomislimo na Slovence v Argentini, ki kljub veliko hujšim gospodarskim težavam imajo v družinah po pet ali več otrok... Pri nas pa smo prišli do tega, da vabimo italijanske otroke v slovenske šole, ker je slovenskih otrok premalo ali pa jih sploh ni več.

Tako, torej: vedno manj nas je, poleg tega pa smo še razdvojeni in razkropljeni na več strank in organizacij: SSK, KPI, PSI, SKGZ, SSO itd. Vse te komponente se med seboj kregajo in zmerjajo, velikokrat je postavljen poudarek na politično pripadnost namesto na narodnost, tako da, kar predlagajo »beli«, ni všeč »rdečim« in obratno.

Dokler ne bodo ti problemi rešeni, bo glas prof. Pahorja ostal podoben svetopisemskemu glasu vpijočega v puščavi. Slovenski narod pa bo še vedno igral vlogo naroda hlapcev, vlogo, katero mu je bil pred sedemdesetimi leti dodelil Ivan Cankar.

Ivan Žerjal

Sipine medčloveških odnosov

Vsakdo se je kdaj znašel v stanju, ko ga je grizel dvom o kaki stvari. Navadno je ta moreči občutek najhujši, ko gre za naš odnos do drugih ljudi, oziroma, ko se sprašujemo, kako nas sprejemajo drugi. Občutek negotovosti ni prijeten, ker je dvom sam po sebi nekaj, kar lebdi med DA in NE. Vsakdo ima namreč raje opravka s konkretnimi dejstvi, pa čeprav so boleča, kot pa da bi živel v negotovosti in dvomu. »Upanje in strah sta v dvomu«, je zapisal Vergil v Eneidi in definicija je gotovo točna.

Navadno smo sami krivi, da pride do nesporazumov in dvomov, ker se bojimo ali nočemo povedati stvari, kot so. Velikokrat se bojimo, da bi koga z jasno besedo prizadeli ali si sami nismo na jasnem kako in kaj in se bojimo, da bi se osmešili pred ljudmi. Zato raje molčimo, raje zapremo oči in zatajimo slutnjo, ki nam jo šepeta naša intuicija.

»Vse je nečimrnost in breme duha«, pravi nekje sveto pismo in to gotovo drži tudi v medosebne odnosu z ljudmi. In v tem smislu je velika krivica storjena ženskam, ker so po ljudskem mnenju predvsem one nečimrne. A pogledjmo med moške... Kot pravi Erich Fromm, je bistvo moške nečimrnosti v tem, da se kaže, kaj vse zmore, v dokazovanju, da doseže vse, kar hoče. Žensko nečimrnost pa pretežno označuje potreba, da privab-

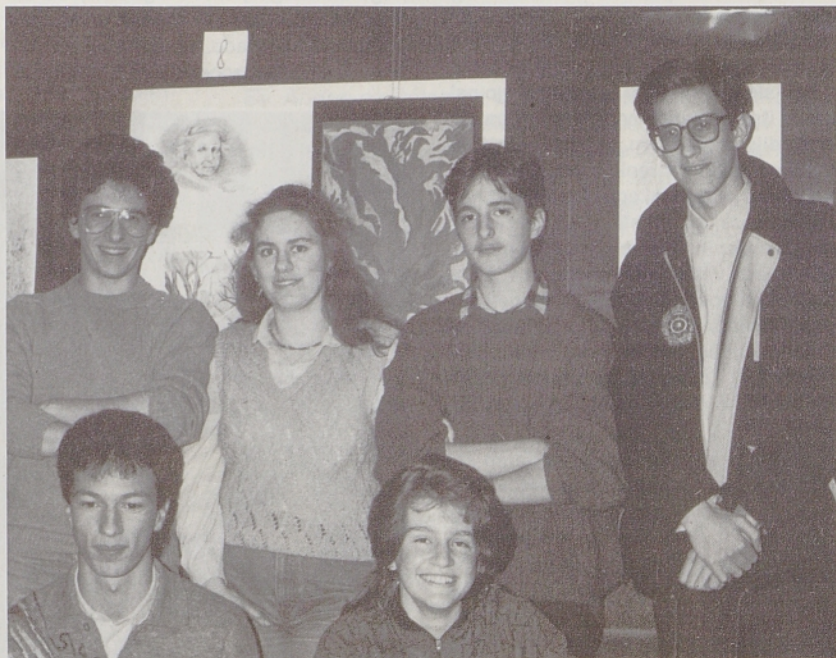
lja. Sama sebi mora dokazati, da je lahko vabljiva.

No, če je ženska narava taka, kaj pa moška? Tekanje za prestižem, za uspehom, za tem, da bi se izkazali. To je svet, v katerem kraljuje moška nečimrnost. Ta lakota po vsem tem pa naj bi se izražala tudi v moški ranljivosti, v strahu, da bi se mogoče osmešil, še posebej pred ženskami.

Vprašanje je torej, kje je rešitev, da v medčloveških odnosih ne bi prizadeli in ranili nikogar, da ne bi ustvarjali dvoumnih situacij, ki komplicirajo življenje. Odgovor je lahko najti le v iskrenosti, v ljubezni do resnice, v naklonjenosti in spoštovanju sočloveka. Seveda ni lahko biti vedno iskren in povedati, kar misliš ali čutiš. To je včasih skoraj nemogoče, ne da bi s tem prizadel človeka. A po drugi strani so nejasnost, neiskrenost ali celo dvoumnost mogoče še bolj nevarna zadeva, saj se dolgoročno gotovo še bolj maščujejo.

V teoriji je o vsem tem lahko govoriti in vsi to vemo ali slutimo. Težave pa se pojavijo v praksi, ko bi se moral človek po teh načelih ravhati. No, če verjamemo Gandiju, ki je trdil, da ljubezen do resnice lahko poruši imperije, potem pa je mogoče res vredno nekoliko potruditi se in biti iskreni vsaj sami s seboj.

m.t.

Nagrajenci likovnega in literarnega natečaja SKK ob razglasitvi in podelitvi nagrad

POTOVANJE

Goriški grad. Na griču Števerjan. Na drugi strani nekdanje goriško semenišče. Še pogled na mogočen samostan v Kostanjevici in na most čez Sočo. V ozadju priljubljena Sveta gora.

Stojim na grajskem obzidju. Pod seboj slišim klepetanje nedeljskih obiskovalcev in pomislim: tudi oni so si prišli ogledat to mogočno trdnjavo. Le kaj ima tako vabljivega? Verjetno je v marsikom vzbudila kanček nostalgije nad minulim časom. Nad nečim, kar več ne obstaja. Le obzidje še stoji, v notranjosti pa so ohranjene grajske dvorane, kjer je nekoč živelo goriško plemstvo... Za ljubitelje zgodovine in turiste.

Pogled se mi je ustavljal pri zahajajočem soncu. Pod njim pa se je v objemu goriških gričev razprostiralo mesto in v daljavi oko ni moglo več razločiti ničesar, kajti dvigala se je meglica.

Ob sebi sem spet začutila prijateljičino prisotnost. Izmenjali sva si pogled in se nasmehnili. Z njo sem preživela dva dni, ki sta bila napojena s čudovitimi trenutki. Dolgo sem odlašala s tem potovanjem, a zdaj sem bila tu. In nič na svetu ni zame bilo bolj važno, kot srečanje s človekom, ki si je želel moje bližine. Spoznala sem skrivnost in bogastvo odkritosti, odpiranja svoje notranjosti nekemu, ki je prav tebi pripravljen darovati svoj čas in te poslušati. Videla sem otopele ljudi in videla sem veselega človeka. Govoriti o sebi pa ni tako preprosto. Od poslušalca večkrat zahteva velik napor, toda prav v takem stanju lahko spoznamo novega človeka, novega prijatelja. Vsako srečanje in izrečene besede pa naše prijateljske vezi še bolj utrdijo.

Še zadnji pogled z obzidja. Za trenutek si želim, da bi se čas ustavil, da mi ne bi bilo treba oditi. Preveč doživeto je bilo vse skupaj. Bojim se, da bi čas prehitro minil... Naslonim se na mogočno obzidje, pokukam skozi majhno odprtino in se nasmehnem. V svoji fantaziji zagledam goriške dame, ki so se nekoč tu sprehajale, tako kot sedaj jaz. Toda z majhno razliko; one so razvedrilo lahko posvečale več časa, jaz pa ga ne morem. Živimo v času, ko si moremo privoščiti le utrinke.

Skupno popoldne sva s prijateljico sklenili v podzemski grajski sobi, nakdanji ječi in mučilnici. Iz knjižice, ki nama je služila kot vodič, sva črpali zgodovinske podatke. Groza. Koliko sadizma je zmožno človeško bitje, koliko živalskega ima v sebi in kako grozno mu uspe uničevati svojo žrtev. Čisto počasi. Saj to, to je užitek: mučiti nekoga, ki se ne more več braniti, veseliti se njegove-

ga trpljenja. To so počenjali nekoč, tako, za zabavo.

Nekoč? Res. Pred sto, dvesto in več leti so se mogočneži napajali ob gledanju na svoje trpeče žrtve, z nič manjšim užtkom, kakršnemu smo prav tako tudi mi danes priča. Mogoče le z majhno razliko: da je zunanja oblika drugačna. Ali pa je večkrat sploh ni. Drug drugega mučimo celo brez besed. Uničujemo se navznoter, pijemo drug drugemu vitalne energije, in to s tako grozno željo, da smo že v večini izpraznjeni.

Pogostokrat slepimo sami sebe. Zakaj si raje ne pogledamo odkrito v oči, si izrečemo zaslužen opombo ali kritiko in si potem spet ne sežemo v roke? A tu se me loteva dvom. Mislila sem, da je kritika ali opomba vedno dobrodošla in konstruktivna. In to predvsem za mladega človeka. Tisti »vedno« pa zdaj postavljam pod vprašaj. Zakaj? Zato, ker večkrat slišimo opombe, ki niso bile izrečene na najbolj takten in pravičen način in ki zato boljijo. Skozi življenje se nam pripetijo »neljube dogodivščine« in to po lastni malomarnosti. Človek še slutiti ne more, kam ga lahko zapelje njegova »napaka«. Zaslužena kritika je torej sprejemljiva, naj pa bo izrečena v objektivnem duhu (ker stvari niso nikoli enostranske!), razen, če se nočemo spustiti na raven žalitve.

Če koga potrepljamo po rami, mu to ne bi smelo pomeniti pomilovanje, saj ta kretnja izraža predvsem solidarnost in prijateljsko oporo. V nas pa živi nek prekleti strah, razočaranje nad lastnimi napor, nad izgubljenim časom, nad zapravljenim življenjskostjo. Vse svoje energije vlagamo nekam, v nek skupni zaklad, ki pa je brez dna.

Nikoli tudi ni slišati ene same, še najbolj skromne pohvale, tistega priznanja, ki človeku vlije novih upov in veselja nad lastno ustvarjalnostjo. Vedno in samo se od nas nekaj pričakuje, vedno moramo dajati! Ali je umrl tisti prijazen »prejemati«?

Potem pa se najde kdo, ki se zgraža nad otopelostjo mladine, nad njeno neodgovornostjo in zanemarjanjem vsega, kar je v zvezi s kulturo. Kaže, da iz tega labirinta ni izhoda.

In vendar...

Nad Gorico je legel večer. Luna je soncu ukradla delček svetlobe in zdaj se naivno smehlja ljudem na zemlji. Luči v mestu so se prižgale in večerna slika zdaj lebdi v polnem romantičnem čaru.

Ta vtis želim ohraniti zase in ga v polnosti doživeti, saj je vsak detalj pripomogel, da je ustvaril čudovito celoto in meni ponudil občutek vesoljne harmonije...

Lilijana Filipčič

Želite kaj vedeti o bontonu?

To je, dragi mladi bralci, naslov rubrike, ki hrani za vas kup prijetnega in razvedrilenega presenečenja. Če vas neko povabi in si tako želi biti v vaši družbi, se takoj zaskrbljeni vprašate: ampak, kje tiči zajec? Vedno si mislimo, da imajo drugi kake namene z nami. Pa ni tako. Vsaj ne vedno. Nekateri ljudje se s časom izkažejo, da so nam hoteli celo dobro (a na žalost večkrat prepozno); mi pa smo jih kratkomalo odklonili. Ha! Kako ste se potem počutili? Kakor polite mačke... In prav gotovo ste si dejali, da vam ob prvi priliki stvar ne bo več zbežala tako zlahka iz rok! Ste res uspeli? Dvomim. Človek se v situaciji večkrat ne znajde. Zakaj? To bomo skušali skupaj spoznati, in boste videli, da bomo še skovali kako pametno.

Prijeten, vzgojen človek je vedno dobrodošel v družbi. Toda posebno mlad človek dostikrat ne ve, kako naj bi se obrnil v taki ali drugačni okoliščini, in se boji, da bi ga »polomil«... Dobro. Treba si je dobiti kakšno knjigo o bontonu. Ali ste že slišali za to besedo? Prav gotovo! To je izraz, ki so ga v preteklosti pogosto uporabljali, danes pa je že šel v pozabo. Smisel besede je: lepo vedenje elegantnih oseb, tistih, ki sledijo modi... To razlago sem zasledila v eni tolikih knjig, ki sem jih vestno prelistala, zato da bi vam lahko povedala nekaj zanimivih misli za to novo rubriko. Vsekakor mislim, da bonton ni le za elegantne, meščanske, ali kakorkoli že hočete, ljudi. Pravila o lepem vedenju morajo veljati za vsakogar! "Večina knjig, ki govori o lepem vedenju, je strašno dolgočasnih... Najdejo pa se tudi take, ki so napete kot roman, pestre in zabavne, ki jih bo vsakdo — star ali mlad — rad jemat v roke, tudi potem še, ko jo bo prebral".

Prav gotovo vas mika, da bi izvedeli, kam merijo te naše besede! Zato z resnico takoj na dan! "V tem koticu bo tekla beseda o občevarstvu z ljudmi, z otroki, z živalmi, s stvarmi in s samim seboj. Če bo vsa zadeva tu pa tam zasukana na šalljivo plat, ne verjemite, mislimo pa le čisto resno in pošteno. Je že tako. Včasih je bilo vse lepše in boljše, da pa je življenje borba in kolikor ni — si jo že sami radi naredimo..."

"Biti vzgojen samo na zunaj, ni vse, oziroma sploh ne pomeni biti vzgojen. Toda nikar si ne dopovedujmo, da forma ni nič..."

"Pravijo, da je *izobrazba* to, kar ti ostane potem, ko si že pozabil vse, kar si se nekoč naučil... Tako je tudi z *lepim vedenjem*. Pravila o vedenju je treba izsrkati in izsrkavati iz raznih virov (n.pr. knjig, vzgoje, radia, televizije...), potem pa pustiti, da se tisto »znanje« usede, postane del tebe — sicer ni nič! So ljudje, ki znajo knjige o bontonu na pamet, in so vendar — cepci. Kdo jih še ni srečal?" »Kje so dobri časi?!« — »Kje so

dalje na 4. strani ■

Milena Žerjal

PESMI

SREČA

Trava zeleni,
češnja cveti,
pomlad je v zraku,
dan nagiba se k mraku.

Hodiva z roko v roki,
nihče naju ne moti.
To res je sreča,
saj pozabljena je
vsaka stvar boleča.

ATOMSKI ZVONEC

Hočem,
a vendar ne morem
pozabiti,
da некоč
sveta bo konec.
KDAJ?
Ko zazvonil bo
atomski zvonec.

Želite kaj vedeti...

dobre manire?!« — »Kakšna je dandanašnja mladina?!« "Take in enake pripombe, vprašanja in izjave slišimo vsak dan." To smeš, onega ne smeš! Vedno le zapovedovanja in ukazi! Že od otroških let smo bili navajeni, da nas drugi učijo in vodijo. Kaj pa, če so naši vzgojitelji bili napačno vzgojeni? Kje bomo potem našli merilo za človeka vredno vedenje v družbi? Ah, to ni noben problem, si boste rekli. Grem in si kupim knjigo o bontonu. Dobro. "In res, pred mano leži kopica knjig, ki vse govore o bontonu. Človek kar strmi nad vso njihovo praktično modrostjo in psihološkim opazovanjem, ju priznava in istočasno že ovrže. Tudi vse ostale knjige, ki govore o obiskih, zadržanjih pri jedi, na ulici, v restavraciji in o vseh drugih priložnostih, ki jih srečuje sleherni zemljan dan na dan, so prazne, in si človek ne more z njimi pomagati, kaj še, da bi se po njih ravnal. Vse te knjige so pisali »sužnji« etikete in vse te knjige vzgajajo spet »sužnje«.

Zato nam s sproščenim duhom sledite in boste videli, koliko smešnih priložnosti doživimo, kakšna nerodnost se zrcali v naših akcijah in gibih, pa tudi koliko spretnosti in uglednega vedenja je vsak zmožen!

Lilijana Filipčič

Vir: Osip Šest — »Kar po domače«, Editorial Baraga, 1962, Buenos Aires.

ZAHOD

Morje široko
kristalno svetlika se.
Sonce oranžno
trudno poslavlja se.
Luna mogočna
nema pokaže se.
Val za valom
obalo nežno boža.

Jadrnica bela
mimo plava kot golobica.
Galeb si peruti
v vodi sveži.
Midva sediva,
molčiva negibna,
tej igri slediva.

NONA

Kdo bi pred letom dni
slutil, da so bili
to tvoji zadnji dnevi, nona?

Minilo je že leto dni,
odkar sem te videla zadnjikrat,
odkar sem te slišala poslednjikrat,
odkar te zadnjič sem poljubila.

Veš, nona, veliko mislim nate,
na tvoje nežne besede,
na tvoje mehke poljube,
na tvoje resne nauke
in tvoje resnične bajke.

Nona, veš, rada bi ti
stisnila še enkrat roko,
še enkrat prisluhnila mirno,
še enkrat ti rekla:
nona draga,
močno mi po tebi je hudo.

VPRAŠANJE

Sem.
Bila sem.
To je gotovo.
A kdo sem?
Ne vem.
Vem le, da sem jaz.
A koliko sem jaz zares jaz?
Kolikor si ti zares ti.

Zakaj ne smem biti
jaz zares jaz
in ti zares ti?

RAST, mladinska priloga Mladike —
1988. Pripravlja uredniški odbor mladih.
Tisk Graphart, Trst, marec 1988
Uredil Ivan Žerjal.

OTROŠTVO

Kje je otroštvo?
Nekje v spominu počiva
in čaka
kot zadnja igrača
nekje na podstrešju.

Kje nekdanji so prijatelji?
Tam nekje v svetu
vsak po svoji poti tava,
stopa, teka, hiti
za svojimi problemi
s svojimi spomini.

Rada bi nazaj,
nazaj v otroštvo,
med igrače,
v nevidne palače,
čez neznane oceane,
v temne pravljичne gozdove.

Nekdanji prijatelji,
o, le kje ste?
Vsem bi rada
stisnila roke.
Ali se me spomnite še?

Čas res beži
in se ne umiri.
Mi pa, čeprav mladi,
smo že stari.

HITROSTNA BALADA

Kača rdečih luči
sredi temne noči
šviga po cesti
kot krvna telesa
zdaj levo,
zdaj desno.

Bela iskra
tedaj se zablesti,
bliža se hitra
z obratne smeri,
bliskne mimo,
se izgubi
sredi temne noči.

Puščica rdeča
v daljavi se porodi,
dohiteva te,
prehiteva, izgublja se, izgine.
Trenutek tišine.
Zavre, obrneš se,
leti, obstoji.

Kača rdečih luči
ostane in zamiži.
Na cesti
v mlaki krvi
mlad motorist leži.